

Kerecsényi Éva

Kopog a holnap

Ott lenne jó, hol a fények mesélnek
s letisztult érzések randevút kérnek,
hol útszéli fák, mint mosolygó árnyak
a csend himnuszához sorfalat állnak,
tudom, hogy eljössz, bár az út girbegurba,
láthatatlan kéz mintha sorsunkba nyúlna,
szálak szakadnak és megtörnek átkok,
sarkig tárt szívvel lám, előtted állok,
harang hangjára ha ébred a hajnal,
betakar lágyan, mint jó meleg paplan,
kölcsonként álmok sután földre rognak,
hisz szeplőtlen arccal kopog a holnap.